

Målanflygning

Gripenflygplanet var fjärran från världen. Någonstans följdes det som en prick på radarskärmar, men det var trots allt ett kastrerat substitut, berövat kraft och ande. En bild lika angelägen som en beskrivning av en nyss utslagen blomma, levererad över telefonen. Den sanna uppenbarelsen förblev omöjlig för alla utom för den som fanns nära.

Från en fast punkt kunde inget mänskligt öga se honom nu. Hastigheten var alltför hög och bara någon som färdades alldeles nära i samma svindlande fart skulle kunna göra sig en skarp bild av maskinen. Och eftersom ingen skulle vara galen nog att färdas tillräckligt nära, här i regnmolnen där sikten bara var några meter, förblev han gömd för alla utom för Gud.

Följde en gudomlig blick detta taggiga stycke metall och kompositmaterial bland molnen?

Det slog honom att frågan på något sätt måste vara viktig eftersom han ofta återkom till den. Ändå hade han för länge sedan förlorat sin ungdoms tro. Undran kom inte, som man kunde tycka vore naturligt, i situationer av spänning och rädsla, när adrenalinet regerade hans inre. Däremot ofta under de få händelselösa minuter som varje flygning bjöd, och allt oftare på senare tid. Var det ett behov eller bara en fundering med avsändare i evigheten? Ett försök att återskapa en förlorad kontakt här där inget mänskligt brus kunde störa en direkt kommunikation.

Han var ensam om sådana tankar på flottiljen. Han visste det intuitivt, och undrade om han därmed var verkligt elitistisk eller bara hade god självinsikt. Det var förstås sant att flygarna liksom sjömännen före dem på något sätt alltid haft en socialt accepterad gräddfil till Gud – en genväg förbi väckelse och omvändelse med privilegiet att hoppa mellan tro och otro allteftersom vädret skiftade. Kanske var det bara ytterligare en följd av den perverterade hjältedyrkan som följt piloterna sedan början. Kanske krävdes det trots allt prat om nyandlighet numera ett högteknologiskt stycke metall och elektriska kretsar för att påminna dagens konsumenter om deras förflutna som människor.

Sådana funderingar hade inte hans flygarvänner. De var inte filosofer tänkte han och insåg att han fallit i en kär gammal fälla. Det hela var ju hur som helst bara en misslyckad konstruktion: de hyllor och skåp som människor älskar att placera sina liv i, sina upplevelser och önskningar.

En humanistisk upplevelse var något annat än en naturvetenskaplig, en konstnärlig väsensskild från en teknisk. Verkligt få hade haft tillräckligt av alla för att inse att de inte bara var varandra lika utan i själva verket samma upplevelse. När dirigenten första gången ögnade igenom ett nytt partitur, såg han för sitt inre hans egen målanflygning tjugo minuter tidigare. Intrycken hade fått hans sinnen att svämma över. Granar, tallar, skogsvägar, små tjärnar hade alla rusat honom till mötes. Tillsammans hade de för hans inre komponerat en bild av verkligheten som dock inte var verkligheten. Tillsammans hade de skapat en förväntan om nästa glänta, nästa kulle, nästa dal. De hade lockat honom att från en färdig mall skapa ett personligt avtryck. Som varje musikaliskt framförande var unikt var varje målanflygning det också. Som varje takt talade direkt till lyssnarnas hjärtan, utan att ta omvägen över hjärnbarken, talade också landskapet sett i ett suddigt tunnelkaleidoskop direkt till sinnena. Om flygare i allmänhet varit författare eller konstnärer kunde de kanske ha förklarat något av detta och slagit en bro mellan människor. Som det nu var fick de nöja sig med att slå en bro till Gud. Det var ett sämre alternativ, för himmelriket borde antagligen sökas på annat

håll, och det konstnärliga oftare bland molnen, tänkte han.

Några ögonblick senare satte han huvudhjulen i banan, och försvann för det första mänskliga öga som såg
honom återvända snart bortom synhåll i ett mullrande moln av vattenspray.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren R.M.Z. med Poeter.se id #6502 innehar upphovsrätten